

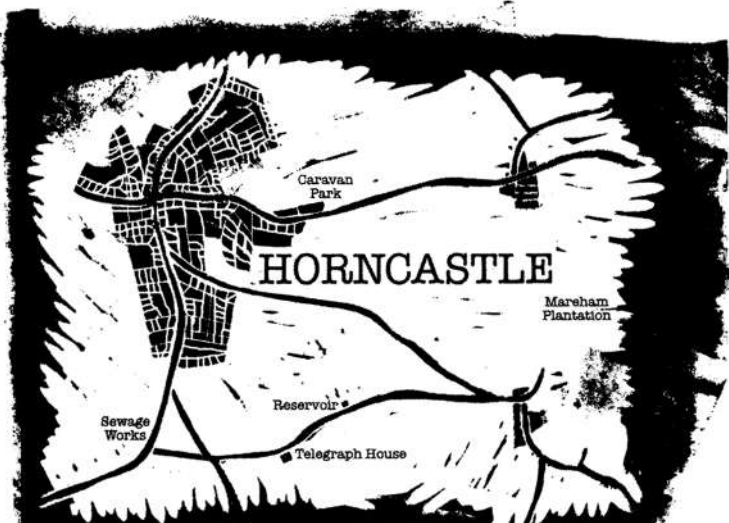
Jon McGregor

AȘA CEVA
NU ȚI S-AR PUTEA
ÎNTÂMPILA NICIODATĂ

Traducere din limba engleză de
Anca Simitopol

Pentru Éireann Lorsung și Matthew Welton

Culoarea aceea

Horncastle

Stătea la fereastră și a spus: Copacii capătă iar culoarea aceea frumoasă. Da, am întrebat. Eram în partea din spate a casei, în bucătărie. Spălam vasele. Apa nu era îndeajuns de caldă. A spus: Nu știu cum ai numi culoarea asta. Vorbea despre copacii de peste drum, de dincolo de intersecție. E de mirare că le merge așa de bine în locul ăsta, cu tot traficul. Nu știu ce sunt. Vreo specie de arțar sau platan, poate. Așa se întâmplă în fiecare an, și ea pare mereu surprinsă. Anii ăștia parcă se scurtează de la an la an. Ea a spus: Aș sta toată ziua să-i privesc, chiar aș sta. Îmi țineam mâinile în apă și ascultam cum stă acolo. Îi ascultam respirația. Nu zicea nimic. Doar stătea acolo. Am golit ligheanul și l-am umplut la loc cu apă fierbinte. Camera era rece, iar apa și vasele scoteau aburi. I-am simțit pe față. Ea a spus: Nu sunt chiar roșii, nu asta e culoarea, nu. Am clătit tigiă și mi-am trecut degetele peste ea să văd dacă mai sunt urme de grăsime. Articulațiile au început deja să mă doară. Ea a spus: Asta e o culoare cam ca atunci când stai la soare și închizi ochii. Vocea îi era foarte calmă. Stăteam nemișcat și ascultam. A spus: E greu s-o descrii. Un camion a trecut și a zgâlțâit toată casa, iar ea s-a îndepărtat de fereastră, în felul în care se îndepărtează de obicei. Am întrebat-o de ce e așa de surprinsă. I-am spus că e toamnă și că așa e normal: zilele se scurtează, clorofila din frunze se dezintegrează, iar frunzele capătă o altă culoare. I-am spus că face la fel în fiecare an. A zis: E pur și simplu frumos, ei sunt frumoși, atâta tot, tu nu este nevoie. Am terminat de spălat vasele, am vărsat apa și am clătit ligheanul. Când

eram tineri, obișnuia să poarte o fustă foarte roșie. Odată și-a vopsit părul în culoarea aceea ca să se asorteze și unii oameni din oraș au simțit nevoia să comenteze. Roșu aprins, așa îi zicea atunci. Poate că frunzele de acum, a căror culoare încerca să o descrie, erau la fel. M-am șters pe mâini și m-am dus în camera din față, lângă ea. I-am căutat mâna și am luat-o într-a mea. I-am spus: Hai, mai spune-mi o dată.

Iarna, cerul

Upwell

Avea ceva să îi spună. A anunțat-o în ziua următoare, după ce s-a ridicat ceața, iar apele încă musteau pe câmp. Parcă îi venea greu să vorbească. Mâinile îi tremurau. L-a rugat să o aștepte să-și termine treaba, dar el a răspuns că mereu se găsește câte ceva de făcut, câte un motiv ca să aștepte și să nu vorbească. În regulă, a zis ea. Bine. Adu câinii. I-au dat să mănânce ceva de prânz tatălui lui și au luat-o împreună pe cărarea care mergea de-a lungul canalului de drenaj.

Știa ce vrea el să îi spună, dar nu știa ce anume avea să îi spună.

Ce știa despre el când avea șaptesprezece ani: locuia la capătul liniei autobuzului școlar; plănuia să se înscrie la colegiul agricol după ce avea să ia examenele; nu vorbea mult; avea păr frumos; nu avea prietenă.

Ce știa despre el acum: nu vorbea mult; avea o chelie mică pe care refuza să și-o protejeze de soare; nu citea; era un șofer prudent; își tăia unghiile de la picioare singur, în pat; uita să își scoată cizmele când intra în casă; spunea că încă o iubește.

Avea șaptesprezece ani când sărutase prima oară o fată. Fata avea părul negru și lung, ochii căprui și buzele crăpate. Se tolăniseră pe locurile lor din autobuz, sprijiniți unul de altul, iar ea îi luase fața în mâini și își lipise gura de a lui. Părea că știe ce face, îi spusese el mai târziu. Dar se înșelase. Ea se retrăsese tocmai când el începea să înțeleagă ce pierduse până atunci. Fata îi

zisese că vrea să îl vadă iar, seara. Dacă nu era ocupat. Să iasă undeva, spusese ea, să facă ceva. El nu întrebese unde să meargă sau ce să facă. Ea coborâse din autobuz fără să mai spună vreun cuvânt și intrase în casă fără să privească înapoi. Urcase în dormitorul ei și urmărise autobuzul care se pierdea încet la orizont. Apoi scrisese despre băiat în jurnalul ei.

După ce ieșise din March, unde locuia fata atunci, autobuzul trecuse prin Wemblington înainte de a întoarce pe drumul B1098 paralel cu drenul Sixteen Foot și oprise lângă Upwell. Făcea drumul acela zilnic, între școala la care învăța pentru examene și casa tatălui său, unde dădea o mână de ajutor la fermă seara. Acolo unde amândoi conduc acum ferma. Drumul care merge de-a lungul drenului Sixteen Foot este drept, înălțat puțin peste nivelul câmpului. Uitându-se pe geam în după-amiaza aceea, spusese el mai târziu, într-o frază pe care ea o notase, se simțise ca și cum ar fi trecut prin cer.

Numele fetei era Joanna. Numele băiatului era George. Se întorsese după ea în seara aceleiași zile.

Vara, cerul este cel mai adesea albastru.

Un albastru atât de luminos și de pur ~~ea~~ încât e dureros să ~~te uiți la el~~ îl privești.

~~Un albastru~~ atât de adânc încât dacă te uiți ~~drept~~ în sus ~~simți~~ ~~nevoia să te agăți de ceva de~~ și-e frică să nu cazi

în cer.

Lumina ~~revarsându-se~~ care se revarsă din ~~această albastrime~~ acest albastru arde tot ce atinge

/câmpuri de grâu /canale și drenuri /asfalturi /

Vara, cerul este albastru și foarte înalt

o tăcere albastră și sclipitoare de care

nu ai unde să te ascunzi

(decât)

sub pământ.

el se întorsese după ea ca să-i simtă gustul

ca și cum ar fi traversat cerul

ca să iasă undeva și să facă ceva

Îi povestise de multe ori aceste lucruri, cu aerul că spune o poveste bine repetată, pregătită pentru nepoți: cum așteptase ca tatăl lui să adoarmă ca să ia cheile mașinii din sertarul din bucătărie, că el mai condusese mașina înainte, trăgând remorci de-a lungul cărărilor fermei, dar că nu avea permis de conduce și că tatăl lui nu i-ar fi îngăduit niciodată să ia mașina, cum își amintise că ea îi spusese că vrea să îl vadă, *să iasă undeva și să facă ceva*, că știuse că nu poate să stea pur și simplu în casa aia taciturnă, să își facă temele și să asculte prognoza meteo și să se pregătească de culcare.

Ea se întreabă acum ce ar fi fost diferit dacă el ar fi stat acasă în noaptea aia. Vrea să știe cum crede el că s-ar fi simțit dacă așa ar fi stat lucrurile. O întrebare cu adevărat imposibilă.

Drumurile erau pustii și drepte, iar luna lumina îndeajuns ca să poată conduce. Îl văzuse venind de departe. Privea lumina farurilor cum se întorcea la cotituri indicând în direcția ei. Aștepta afară când ajunsese el.

Ea nu voise să meargă undeva anume. Voise doar să stea lângă el și să se plimbe cu mașina prin monotonia peisajului, să privească în jos peste câmpuri de pe drumurile înălțate. Merseseră de la casa ei până la Westry, peste drenul Twenty Foot, dincolo de Whittlesey, și când trecuseră prin Pondersbridge își puse mîna pe coapsa lui și îi sărutase urechea. Traversaseră Podul Forty Foot și trecuseră prin Ticks Moor, cu ferestrele deschise, prin care pătrundea aerul umed și intens al nopții de vară în mijlocul ținuturilor mlăștinoase, și aproape de West Moor el își trecuse mîna prin părul ei. Traversaseră râurile Old Bedford și New Bedford, trecuseră prin cătunul Ten Mile Bank, prin Salter's Lode și Outwell, iar la marginea Podului Friday ea îl rugase să oprească mașina și se sărutaseră mult timp.

Toamna, cerul este cel mai adesea alb.
Un alb jerpelit, murdar.
Și te miri cum de este același cer, și totuși este.

Pământul devine compact și tare sub cer.
Vânturile despică norii și
fascicule de lumină
aleargă peste câmpuri și se dizolvă la orizont și lasă
pământul la fel de tare ca înainte.

Culorile pământului se schimbă.	Westry
Câmpurile și șanțurile sunt acoperite de frunze.	Whittlesey
Râurile se umflă.	Pondersbridge
	Podul Forty Foot
	Ticks Moor
	West Moor
	Ten Mile Bank
	Salter's Lode
	Outwell
	Podul Friday

Dacă ai fi rămas acasă,
~~nu s-ar fi întâmplat niciodată.~~

Știm că se schimbă anotimpurile mai ales după aspectul și
culoarea cerului.

î n t i n s e p e s t e n o i d e l a
o r i z o n t l a o r i z o n t
l u n g i m e a ș i l ă ț i m e a z i l e i .

Apoi priviseră câmpurile și vorbiseră. Nu se cunoșteau prea bine pe atunci. El a întreat-o despre familia ei, iar ea, despre a lui. I-a spus despre mama lui și ea i-a zis că îi pare rău. L-a întreat ce are de gând să facă după terminarea școlii și el a spus că nu știe. El i-a pus aceeași întrebare, iar ea a spus că vrea să

scrie, dar că tatăl ei dorește să se ducă la colegiul agricol. Ea i-a ridicat bluza din lână subțire peste cap și a desenat forme pe pielea lui goală cu vârful ascuțit al unghiei. A privit cum el îi descheie nasturii de la bluză. I-a luat mâinile și i le-a pus pe sâni ei. Atingerea șoaptei ei în urechea lui, gustul gurii lui, atingerea pielii lui calde de a ei, felul în care i se mișca scalpul când îl trăgea de păr. Mâinile ei păstrasera mirosul lui și mai târziu, când ea stătea în fața casei și îl privea cum se îndepărtează în mașina tatălui său, iar cele două luminițe roșii se făceau tot mai mici, dar tot nu dispăreau în întunecimea drumului plat.

El condusese spre casă pe drumul drept de-a lungul drenului Sixteen Foot, ținându-și mâna la piept. Luna strălucea pe suprafața apei înguste. Se gândea la toate lucrurile pe care i le spusese ea, la fel cum ea se gândea la toate lucrurile pe care i le spusese el.

Se gândea la tatăl lui și la cât de mult timp îl lăsase singur, spusese mai târziu, se gândea că știe că nu ar fi capabil să trăiască pe cont propriu în același fel ca până atunci. Nu știa, însă, atunci ce înseamnă să fii cu cineva.

Iarna, cerul este cel mai adesea gri.

Un gri închis și vinețiu.

Zilele se scurtează.

Distanța până la orizont descrește. Puțina lumină care se prelinge este densă și fără viață.

~~Iarna nu este~~ niciun pericol să cădem în cer
~~Trupurile noastre ancorate~~ ancoreți în pământ cu greutatea luminii.

Pământul are secrete.

Pământul este tăcut.

Drenurile și canalele vor îngheța și vor fi acoperite de zăpadă.

Zăpada va veni repede noaptea și
va bloca drumurile și drenurile și va lăsa
doar
alb
(toate liniile și țesăturile ascunse).

Pământul dă înapoi lumină cerului.

Se gândea încă la ea când dăduse cu mașina peste un om și
îl omorâse.

Conducea pe drumul pustiu, cu gândul la ea, și deodată apă-
ruse pe drum un om care se uitase peste umăr și mașina intrase
în el. Greu de spus de unde apăruse. Apăruse de nicăieri. Nu
fusesse acolo, și în secunda următoare era acolo și el n-a mai
avut timp să îl ferească. N-a avut timp să evite impactul sau
să strige. Nici măcar n-a avut timp să își ia mâna de la piept.
Când mașina a lovit omul, acela a fost azvârlit, iar el și-a stri-
vit mâna de volan. Brațele omului se ridicaseră spre cer, spa-
tele i se arcuise pe capota mașinii, iar picioarele îi alunecase-
ră sub una dintre roți și tot corpul îi fusese târât pe drum până
ce nu se mai văzuse.

Brațele alea ridicate spre cer, spatele ăla arcuit.

Sunetul produs de corpul omului la impactul cu mașina.
Fusesse prea puternic, prea dur, semăna mai degrabă cu sune-
tul produs de o mașină care intră într-un gard, nu într-un om.
Și sunetul pe care îl scosese omul. Acel strigăt înăbușit, de o
fracțiune de secundă.

Brațele ridicate spre cer, chiar și degetele arătau în sus, ca
și cum ar fi fost ceva acolo de care s-ar fi putut agăța ca să se
salveze. Spatele arcuit peste capota mașinii înainte ca omul să
fie tras în jos. Șocul suferit când fusese tras sub roți. Mâna lui
George strivită între piept și volan.

Apoi liniște totală.

Om stătea întins pe spate cu picioarele sub el, privind în
sus noaptea. Picioarele erau atât de contorsionate sub el, proba-
bil că erau rupte. George stătuse lângă mașină mult timp. Omul
nu scotea niciun sunet. Nu se auzea niciun sunet de nicăieri.

Primăvara, cerul are toate culorile. Primăvara vine
treptat aici.

Fasolea verde și grâul răsar de sub pământ.
Muguri de un verde pal se căznesc să iasă din ramurile uscate,
iar cerul e gri-deschis și alb și ~~în sfârșit~~ bleu.
Aerul ~~se limpezește~~ e limpezit, ~~cu de~~
un vânt cald dinspre sud
aduce cascade de ploaie

Cerul se ridică de la pământ. brațele alea ridicate
spre cer.

Liniile de orizont despart
și largesc cerul până devine perfect întins,
spațiul și lumina ne inundă iar viețile.
spatele ăla arcurit.

E timpul când schimbarea
e o forță zilnică:
păduri mângălite în verde peste noapte
câmpuri împurpurate de lavandă pe neașteptate
~~soții și mame și fiice~~ însărcinate până în zori

E timpul când vin șuvoaiele de apă,
iar șanțurile și barajele trebuie reconstruite,
~~puțin~~ mai adânci
~~puțin~~ mai înalte
Și totuși, cu toată viața asta care izbucnește și se înalță spre cer,
(pământul are secrete)
(cerul privește)

Nu înseamnă nimic aici că dealurile au ochi.
Pământul este plat și numai cerul veghează asupra noastră.

Noaptea era tăcută, luna, luminoasă, aerul, liniștit și un om
zăcea întins pe drum la câțiva metri de mașină. Parcă nu era
real și uneori se întrebaseră amândoi dacă lucrul ăla chiar se

întâmplase. George își pusese degetele pe gâtul omului să îi simtă pulsul. Avusese o senzație ciudată. Nu era rece, dar nici cald, nu îndeajuns de cald: *parcă era un vițel născut mort*. Pulsul nu se simțea. Era doar corpul lui pe asfalt, ochii, gura lui deschisă.

Purta o cămașă albă, o bluză roșie în V și o jachetă din stofă ponosită. Brațele îi erau întinse înaintea, aproape de cap, și avea pumnii încleștați. Din buzunarul jachetei atârna o sticlă de jumătate cu whisky, spartă. Nu părea să fie sânge nicăieri; avea vânătăi negre și murdare pe față, care puteau fi niște vânătăi vechi, dar nu era nicio urmă de sânge. Hainele îi erau rupte de la un capăt la altul al pieptului, dar nu era nicio urmă de sânge. Era greu de înțeles cum de un om care *fusese târât sub roți nu sângera*. Era greu de înțeles cum de nu sângera, și totuși muri-se atât de repede.

Albul ochilor părea galben în lumina lunii.

Era greu de spus cine era și de ce se afla pe drum în toiul nopții. De ce era mort. Greu de spus ce era de făcut. George îngenunchease lângă el, uitându-se peste câmpuri, spre cer, la mașina tatălui său, la mâinile lui tremurânde, la cer.

~~Locul acesta în care am crescut este~~ un peisaj cu linii,
~~o lume de~~ paralele și perpendiculare.
~~Cea mai dreaptă linie dintre~~
~~toate este~~ pata fermă a orizontului.

.....
O singură linie rigidă care încercuiește ziua.
.....

~~Pe când eram~~ Copil fiind, mă învăTEAM
~~cu ochii la orizont~~ încercând să prind cu privirea locul unde
linia se răsucea sau se îndoia dar nu am reușit niciodată

misterul liniei drepte, împrejmuitoare.
- - - - -

(Toate) celelalte linii își găsesc drumul spre orizont ~~mai~~
~~devreme sau mai târziu~~

Linii înalte,		(Cu ani în urmă, pe
linii de legătură:	fire de telegraf	când te jucai prin brazde
	șine de tren	în timp ce tatăl tău te
	canale	privea, te-ai uitat în sus +
	drenuri	ai văzut o linie de vapoare
	râuri	alunecând pe cer. Teama
		pe care ai simțit-o văzând
		acele vapoare deasupra
		capului.)

Linii joase,		(Aici nu sunt garduri
linii de hotar:	șanțuri	sau ziduri între câmpuri,
	drumuri	nu sunt decât șanțuri
	cărări	+ drumuri. Șanțurile
		stăvilesc marea care
		își cere drepturile.)

A avut motivele lui, spune el. A regretat adesea ce făcuse și s-a gândit de multe ori că nu avusese motive suficiente, dar crede că ar face același lucru și acum.

Dacă ar fi fost mai în vârstă când pornise atunci la drum, poate că ar fi avut mai multă forță; poate gândurile i-ar fi fost mai limpezi. Însă avea atunci șaptesprezece ani și nu mai îngenunchease niciodată lângă un om mort. Așadar, a plecat mai departe cu mașina. S-a ridicat și s-a întors cu spatele la omul acela, a urcat în mașina tatălui său și a plecat mai departe. Nu s-a uitat în oglinda retrovizoare și nu s-a întors când a încetinit la intersecție.

Cred că atunci am început să înțeleg ee-se-întâmplase ce făcusem.

Așa s-a exprimat când i-a povestit ei, în timp ce se plimbau după prânz pe cărarea care mergea de-a lungul canalului, iar câinii alergau înaintea lor, bocănind cu ghearele pe asfalt. *Cred.*

Lovise cu mașina tatălui său un om, apoi trecuse peste el și acum omul era mort. Simțise un fel de greață, o groază apoasă, care pornise de undeva din intestine și ajunsese până în gât. Mâinile i se încleștaseră pe volan. Nici măcar nu clipise.

Și știuse, chiar înainte de a ajunge înapoi acasă la tatăl său, că o să se întoarcă la omul mort. Nu îl putea lăsa așa întins pe drum, cu picioarele îndoite sub el. Știa, sau credea că știe, că o să i se dea și lui de urmă într-un fel sau altul după ce omul era găsit, iar fata care desenase forme pe pieptul lui gol nici nu avea să se mai uite la el.

Deci, fusese și vina ei, se pare.

Liniile din acest loc dispar uneori sub șuvoiul de ape.

Uitare.

Apa care șterge	(Cornelius Vermuyden
geometria construită de oameni	își face drum cu lopata
și transformă acest loc	prin secolul al XVII-lea.)
în marea care a fost cândva.	

Uneori plouă, iar râurile se umflă până ies
din albie
și năvălesc peste câmpuri,
așezându-se peste sutele de acri săptămâni în șir,
cer dedesubt și deasupra, nori și pescăruși alunecând deasupra
capului
cer deasupra și dedesubt, nori și pescăruși alunecând deasupra
pământului.

Sau zăpada va acoperi totul, blocând drenurile și drumurile,

.....

Mame interzicându-le copiilor să iasă din casă.

Copii pierduți pe câmpuri.

~~Spuneai că nu îți amintești ca mama ta să îți fi zis să ieși,~~

~~Dar erai prea mic ca să îți amintești / să ieși.~~

Uneori			ceața
		aduce	
șuvoaiele	de	apă	și
		lumea	noastră
		devine	
de	nereprezentat,		străină,
	precară.		

Nu am spus că ai spus că e vina mea